

lovgivende Rigsforsamling havde enhver uberygtet, trediveaarig Mand med Raadighed over eget Bo og fri af Fattigvæsenet. — Og paa samme Maade med den Grundlov, vi ikke fester for, den af 28. Juli 1866; ogsaa den er udgaaet af den almindelige Valgret, Folket som Helhed — (det vil altsaa sige: Mændene) — bærer Ansvar for den.

Saa meget lærer vi, naar vi fra dette historiske Sted ser os tilbage.

Lad os nu prøve ud fra denne historiske Viden at se frem. Lad os tænke os, at det ikke lykkes denne Regering at gennemføre en Grundlovsændring i to Afdelinger, og at Lovgiverne skrider til en stor og samlet Grundlovsrevision, før Kvinderne er politiske Vælgere. — Hvad vil det saa betyde for os? — Spørg Junigrundlovens henfarne Givere derom, og de vil som med én Mund svare: »Det betyder Forfatningsreskriptet af 28. Januar 1848 om igen; det betyder, at nu har Mændene overtaget Eneherskerens Rolle og vil paatvinge Fremtidens politiske Vælgerflertal, Kvinderne, en Forfatning, som aldrig er bleven dem forelagt; det betyder, at nu skrives der for første Gang en Grundlov i Danmark, som ikke er udgaaet af den almindelige Valgret, — thi lige og almindelig Valgret i vore Dage, det betyder ikke Mænds Valgret alene, men det betyder: Mænds og Kvinders Valgret paa lige Fod.

Saaledes vil de Mænd svare, som Gang efter Gang stævnedes til Møde her paa dette Sted og flyttede Samtidens Mærkepæle ud. Og, hvis nogen her i denne Forsamling vil betvivle Rigtigheden af denne Paastand, — hvis nogen vil fremmane for vor Erindring den Carl Ploug, som paatog sig Profossens Rolle, hver Gang Kvindernes Valgret laa paa Lovgivernes Bord, — saa vil jeg fremmane en anden Carl Ploug, ikke en hvidhaaret og slagen Man, men den Carl Ploug, som i sin fulde Ungdomskraft blæste Hornet, mens de andre sov, og skrev disse profetiske Ord:

»Men aldrig genvinder det gamle Nord sin gamle Hæder, før atter i Fru Margrethes Spor en Slægt der træder«.

Større Hæder, tror jeg ikke, vi Kvinder kan vise Carl Plougs Minde, end at fremdrage disse Ord af ham i denne Stund og paa dette Sted.

Disse Ord, som flytter Kvindesagens Støtter, meget længere ud, end vi selv har drømt om, — lad de være os en Spore til at træde — ikke alene i Fru Margrethes — men ogsaa i Digterens og Frihedsmændens, Carl Plougs, Fodspor.

»Store og nye Tanker, som flytter Støtterne langt udover, begynder altid med at være umulige!« — Tanken om, at Kvinderne skal forlange at være medbestemmende ved den store Forfatningsrevision, er ganske vist ikke ny; — det er Mændene selv, Fyrrernes Mænd, som har indgivet os den; men vi maa lade disse Mænd, at det er en stor Tanke. Og, selv om vor Tids Mænd vil erklære den for umulig, — vi skal dog ikke betænke os paa at plante vore Mærkepæle i dette umulige Krav. Lad det da være vort Svar paa det Nederlag, vi led i sidste Rigsdagssamling, at vi flytter Støtterne endnu længere ud, at vi kræver Delagtighed i de Forfatningslove, vi skal medvirke under. Om vi skal have et Landsting efter lige og almindelig Valgret eller et privilegeret Landsting eller slet intet Landsting, — vi forlanger at blive spurgt. — Om vi skal have Stat og Kirke skilt ad eller blive ved den gamle Folkekirke, — vi forlanger at blive spurgt. — Om vi skal have Forholdstalsvalg eller Enkeltmandsvalg eller Valg efter Samstyreprincippet, — vi forlanger at blive spurgt.

Og det er slet ikke noget urimeligt Krav. Det er lige saa indlysende retfærdigt, som alle de Krav, vi tidligere har stillet, og som Mændene har bøjet sig for. Vi skal se, naar Lovgiverne har læst det nogle Gange i vore Resolutioner, saa vænner de sig til det, og om ikke længe ser vi maa-